

www.szentlelekszatmarnemeti.ro

Ajándék

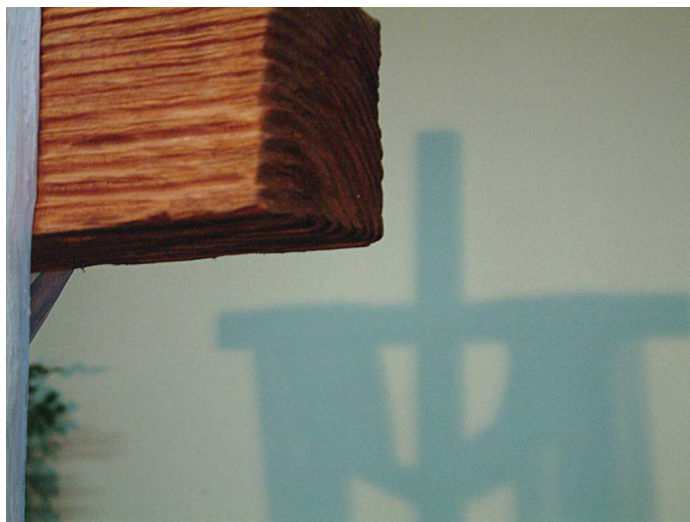
A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2012. HÚSVÉT

A KERESZT A FELTÁMADÁS FORRÁSA!

A virágvasárnapi szentmisével, annak sajátos liturgiájával kezdetét veszi a nagyhét. Katolikus Egyházunk csodálatos dramaturg, rendezőként páratlan liturgiák sokaságával ajándékoz meg bennünket. 2012 húsvétjának ünnepén ismét szeretném felhívni figyelmünket arra, hogy Egyházunk jó pedagógusként tanít bennünket, amely egyszerűen csodálatos érzés. Nagyon büszkék lehetünk liturgiánkra!

Ennek első mozzanata virágvasárnapján a barka ágak megszentelése és megáldása, továbbá a szenvedéstörténet, a Passió felolvasása vagy éneklése. Túlzás nélkül elmondható, hogy katartikus ereje van minden kimondott szónak. Éreznem kell, hogy nem maradhatok közömbös, választanom kell. Talán nem helyezzük túlságosan magasra a mércét, ha azt állítjuk, hogy a pálmalevelek látványos lengetése, a barkaágakkal való integetés, a ruhák földre terítése és a lelkes hozsannázás helyett Jézus Krisztus szenvedése áll a középpontban. Sokan felteszik a kérdést, hogy miért ilyen módon, az Isten Fiának szenvedése és halála révén kellett történnie a megváltásnak? A kérdés hátterében ott húzódik, hogy emberi szenvedéseink, saját szenvedésünk okát és célját keressük. Sőt, valójában a szenvedés értelmét keressük, bár sokan eleve kizárják, hogy a szenvedésnek lehet értelme. S miközben e kérdések foglalkoztatnak bennünket, előre le kell szögeznünk: óriási a különbség között, hogy valaki látja mások szenvedését, és között, hogy szenved. S bár nagy a szakadék a kettő között, ne felejtjük, a következő pillanatban már a másik oldalon is találhatjuk magunkat.

Emberi értelmünk a döntő kérdésekben, az igazán lényeges kérdésekben, például az élet, a halál és a szenvedés kérdéseiben csődöt mond. Olyan határhoz érkezünk, amelyet nem vagyunk képesek átlépni. Nem marad más, mint elfogadni Isten feleletét. Ő pedig a szenvedés értelmét firtató kérdéseinkre a kereszttel válaszol. Jézus nem kezd el beszélni a szenvedésről,

hanem vállalja a szenvedést. A kereszt a szenvedés forrása. A kereszt a szeretet forrása. És a kereszt a feltámadás forrása. Ez Isten válasza kérdéseinkre.

A kereszt a feltámadás forrása! – olyan kijelentés ez, amelyet csakis a hit szemüvegén keresztül lehet szemlélni. S aki ezt megérti, vallja a második kijelentést is: a kereszt a szeretet forrása. Mi több, elfogadja az elsőt: a kereszt a szenvedés forrása. Életünk megannyi területén határokat fessegetünk. Ám ismételten eljutunk ahhoz a ponthoz, amikor nem marad más hátra, mint az elcsendesülés, a szemlélés és elfogadás. Annak az igazságnak megélése, amelyet Szent Pál apostol így fogalmaz meg: „az Istent szeretőknak minden a javukra válik” (Róm 8,28).

Kedves Testvér! Amikor e néhány sort elolvasod – köszönet érte -, már többször is felhangzott húsvéti örömünk, az Alleluja. Minden biztonnal őrzöl is szíved és lelked mélyén néhány katartikus pillanatot. Hála és köszönet a nagyhét gyönyörű liturgiájáért, a tanításokért, a Passiókért, a megrendítő virrasztásokért. Jó, hogy együtt lehettünk az úton és erősíthettük egymást. Legyen élő és megerősítő a vallomás: a kereszt a feltámadás forrása!

Áldott húsvétot kívánok!

Merlás Tibor, plébános

Ajándék
A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

Kiadja a Szatmárnémeti Szentlélek Plébánia. Megjelenik évente hét alkalommal. Alapító: Merk Mihály.

Felelős kiadó: Merlás Tibor plébános. Szerkesztő: Mares Sándor. Tördelés: Péter János.

A leveleket a plébánia címére várjuk: 440182 Satu Mare, Bd. Sănătății K17/A. E-mail: szentlelek@sm.rdsnet.ro

MÁRIA KERESZTÚTJA

Bevezetés

Nem keresztút-e minden ember élete? Nincs-e minden élet tele szenvedéssel, botlással, fájdalommal, elutasítással, ítélettel, halállal, temetéssel... és feltámadással?

Évszázados katolikus hagyomány a keresztúti elmélkedés, hogy életformánkká váljon. Mária, Jézus édesanyja járta az első keresztutat. Ez a keresztút Mária keresztútja, a stációkat az ő nézőpontjából próbálja visszaadni. Mária szemén keresztül látjuk Jézust, ahogy közeledik a Kálvária felé. Azután saját életünkre próbáljuk vonatkoztatni útját. Nem az itt leírt szavakon és mondatokon van a hangsúly, hanem hogy minél mélyebben elmerülünk Krisztus szenvedésében, hogy e lelki utazás végén megértsük, mit tett értünk Krisztus, és növekedjék szeretetünk iránta és felebarátaink iránt. „Imádunk Krisztus és áldunk, mert a Te szent kereszted által megváltottad a világot.”

Andrew Costello atya, C.Ss.R (forrás: www.ekip.ro)

I. állomás: Pilátus halálra ítéli Krisztust

Péntek kora reggel láttam fiamat. Akkor láttam először azóta, mióta elfogták. Sebzett, vérző testének látványa mint fájdalom töre merült szívembe és elindította könnyeimet. És akkor Pilátus, bírói székéből megkérdezte a tömeget, hogy miért akarják fiamat halálra ítélni. Körülöttem mindenki azt kiabálta: „Feszítsd meg.” Könyörögni akartam nekik, hogy ne tegyék, de tudtam, hogy ennek így kell történnie. Álltam mozdulatlan és sírtam magamban.

Úr Jézus, nehez elképzelem is azt a kínt, amit édesanyád érzett elítélésedkor. De mit gondolok ma, amikor baragszom valakire?... „Feszítsd meg!” És amikor megszólók másokat?... „Feszítsd meg!” Nem indítja-e meg ez is a győtrelem könnyeit édesanyád és a Te szemedben? Bocsáss meg nekem Jézusom.

II. állomás: Krisztus magára veszi a keresztet

Összeszedve maradék erőmet, a tömeggel a tér bejáratához mentem. Egy kapu vágódott ki és a fiam vánszorgott át rajta. Háta mögött örök mentek. Két ember nehéz fakeresztet vonszolt oda és fiam vállára rakták, azután lökdösvé megindították Őt az úton. Fájdalmam elviselhetetlenné vált. El akartam venni keresztjét és magam vinni. De tudtam, hogy ennek így kell történnie. Szólanlan mentem tovább.

Úr Jézus, kérlek bocsáss meg meg nekem, amikor még én is növeltem keresztjed súlyát azzal, hogy közömbös voltam felebarátom fájdalomával és magányával szemben. Bocsáss meg nekem, amikor másokról pletykáltam, meg amikor szándékosan elkerültem azokat, akik közeledni próbáltak hozzám. Segíts, hogy hasonló legyek Máriához mások keresztjének könnyítésévé.

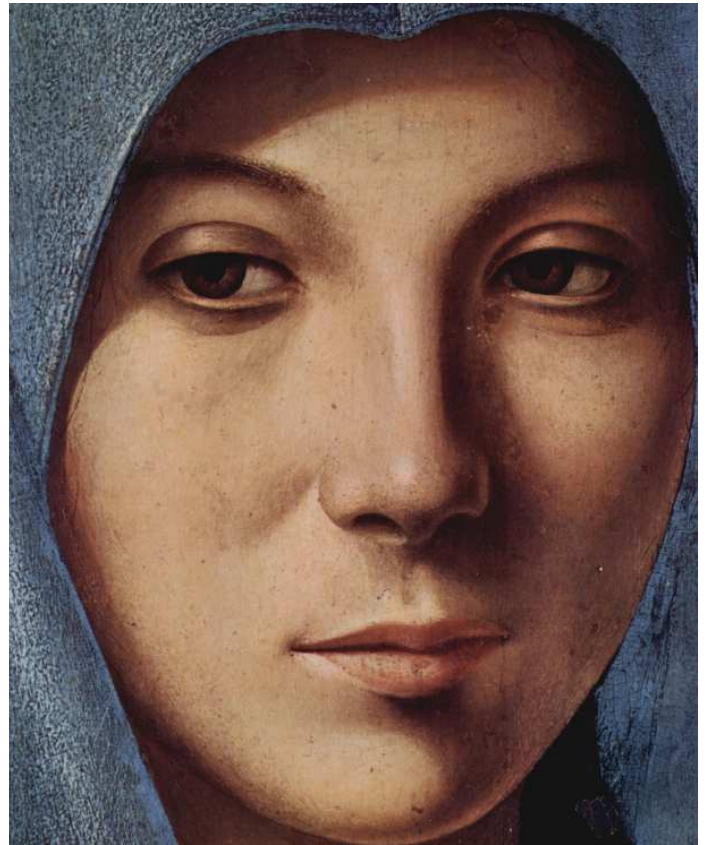
III. állomás: Jézus először roskad le a kereszt alatt

Közletről követtem fiamat, ahogy a Kálvária felé vánszorgott. Semmi sem lehetett volna fájdalmasabb számomra, mint látni Őt így szenvedni. Láttam, ahogy a kereszt fája belevésődött a vállába. A szívem majd megszakadt, amikor arccal a földre esett és a súlyos kereszt a hátára zuhant. Azt hittem, hogy a fiam meghalt. Egész testemben remegtem. Aztán az ór belerúgott, Ő lassan felemelkedett, és vonszolta tovább keresztjét, de a katonák továbbra is ostorozták. Saját testemmel akartam védelmezni, de tudtam, hogy ennek így kellett történnie. Követtem Őt és sírtam magamban.

Uram, hányszor láttalak elesni, de Máriával ellentétben, magadra hagytalak. Hányszor láttam embereket hibázni és csak nevettem rajtuk. Hányszor lettem dübös, indulatos csak azért, mert valaki nem úgy cselekedett, ahogy én akartam! Mária Veled volt és támogatott Téged egész szenvedéssel teli utadon. Segíts, hogy én is így támogassak másokat. Uram, irgalmazz nekem.

IV. állomás: Jézus találkozik szentséges Anyjával

Valahogy átverekedtem magam a tömegen és a fiam mellé kerültem. Odszóltam Neki a nagy zajongásban. Megállt, tekintetünk találkozott. Az enyémben a győtrelem, az övében a fájdalom és zavarodottság könnyei. Tehetetlennek éreztem magam, de akkor

Antonello da Messina – L'Annunziata (részlet) 1476

szemei ezt mondták: „Bátorság! Ennek így kell történnie.” És tovább cipelte keresztjét. Tudtam, hogy igaza van, és mentem utána, magamban imádkozva.

Úr Jézus, bocsáss meg, amikor tekintetünk oly sokszor találkozott és én elfordultam Tőled. Bocsáss meg, hogy amikor nem az én szám íze szerint mentek a dolgok, éreztettem mindenkiével. Bocsáss meg, amikor apró kellemetlenségek megállítottak vagy elkedvetlenítettek, és nem hallottam meg hívásodat. Igen Uram, tekintetünk sokszor találkozott már, de eredmény nélkül.

V. állomás: Cirenei Simon segít az Úrnak

Fiam arcán teljes tehetetlenséget láttam, ahogy próbálta vinni iszonyú terhét. Roskadzott a kereszt alatt. Minden fájdalmát éreztem a saját szívemben, és azt akartam, hogy mielőbb fejeződjön be a szenvedése. Ekkor mozgolódás támadt Jézus körül. A katonák egy tiltakozó embert vezettek elő a tömegből és kényszerítették, hogy vigye a kereszt végét, hogy könnyítsen fiam terhén. Az ember nem értette, hogy miért kell ezt tennie, de én már tudtam, és csendben követtem őket.

Úr Jézus, sokszor megtagadtam Tőled segítségemet. Szavaidban kételkedő, önző személy voltam. Ne hagyj, hogy olyan legyek, mint Simon, hanem olyan, mint édesanyád, Mária, aki mindig engedelmesen és csöndesen követett Téged.

VI. állomás: Veronika letörli Jézus arcát

Jézus közelében maradtam, és láttam, hogy egy asszony félrelökte az őrt, levette kendőjét és megtörölte fiam verejtékező, vérző arcát. Az ór azonnal visszarántotta. Az asszony tekintetével kérdezte: „Miért nem enyhíthetem szenvedéséd?” Én már tudtam miért, és csendben, hittel mentem tovább.

Uram, az az asszony mindenét odaadta Neked, hogy segítsen. Én viszont többet akarok kapni, mint adni. Nap mint nap hány alkalmam lenne adni Neked másokon keresztül -- de én nem teszem. Megnáltóm, ne hagyj a miért-et kérdeznem megint, hanem segíts, hogy mindenemet Neked adjam.

VII. állomás: Jézus másodszor roskad össze a kereszt alatt

Fiam megint elesett és belém hasított a fájdalom arra gondolván, hogy meghalhat. Oda akartam menni hozzá, de a katona nem engedett. Valahogy felállt és lassan megindult újra. Nagy győtrelem

volt látni, ahogy fiam elesett, aztán felállt és tovább vánszorgott. De mivel tudtam, hogy ennek így kell történnie, szólanul mentem tovább.

Uram, mindenki közül Mária volt a leghűségesebb követőd. Sosem bizonytalanodott el, még irdatlan fájdalma közepette sem. Bűneim miatt sokszor elfordultam Tőled és elhagytalak, sőt másokat is eltérítettem Tőled. Bocsánatodért könyörgöm, Uram.

VIII. állomás: Jézus vigasztalja Jeruzsálem leányait

Pár lépésre voltam Jézustól, amikor megállt az asszonyok előtt, akik sajnálták és siratták. Mondta nekik, hogy ne ejtsenek érte könnyeket. Amikor lett volna alkalmuk Messiásként elfogadni Őt, mint sokan mások, elvetették Őt. Azt mondta, hogy inkább magukért sírjanak, azok a könnyek majd meghozzák megtérésüket. Az asszonyok nem látták az összefüggést Jézus halála és beszéde között. Én igen, és ahogy ment tovább, csendben követtem Őt.

Megváltóm, bányszor tettem már én is ugyanazt, amit ezek az asszonyok: észrevettem mások hibáit és sajnálkoztam rajtuk, a magaméit pedig milyen kevésszer vettem észre és kértem értük a bocsánatodat. Uram, Te ezeknek az asszonyoknak a példáján keresztül tanítottál engem. Bocsáss meg nekem vakságomért!

IX. állomás: Jézus harmadszor roskad össze a kereszttel

Jézus harmadik eleste még nagyobb gyötrelmem volt számomra. Nemcsak mert sziklás földre esett, hanem mert már majdnem elérte a dombtetőt, ahol keresztre feszítés várta. A katonák kiabáltak, durván bántak Vele, az utolsó métereken szinte vonszolták már. Szívem elszorult, amikor elképzeltem, hogy mi fog ezután történni Jézussal. De tudtam, hogy ennek így kell lennie és kapaszkodtam felfelé a dombon, csöndben követve Őt.

Szerető Jézusom, tudom bányszor próbáltam segíteni másokon és bányszor visszakoztam, amikor kényelmetlenné vagy fáradságossá vált a segítség. Ürügyeket találtam ki a magam mentésére. Add Uram, hogy édesanyádhoz, Máriához váljak hasonlóvá, és sose húzzam vissza segítő kezemet, amikor másoknak szükségem van rám.

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Mikor fiam végre megszabadult a kereszttől, azt gondoltam, hogy egy kicsit megpihenhet. De az örök tépni kezdték ruháját vérfedte testéről. Fiamat ilyen fájdalomban látni elviselhetetlen volt. Mégis, - mivel tudtam, hogy ennek így kellett történnie, - csak álltam ott és csöndben sírtam.

Uram, én is téptem le a ruhádat, az én saját módszeremmel. Felelőtlen beszéddel mások nevét beszennyeztem és előítélettel megfosztottam másokat emberi méltóságuktól. Jézusom, oly sok módon bántottalak Téged másoknak okozott fájdalmakkal. Segíts meg, hogy embertársaimban Téged láthassalak.

XI. állomás: Jézust keresztre feszítik

Jézust a keresztre vetették és Ő szinte önkéntesen odanyújtotta magát, hogy odaszegezzék.

Éreztem szívemben a fájdalmat, amikor kezét és lábát átszaggatta a szög. Aztán felállították a keresztet. Íme, ott volt az én szeretett fiam megvetve, földi élete utolsó, kinszenvedéses pillanataiban. De tudtam, hogy ennek be kell következnie, és csak álltam ott és magamban imádkoztam.

Uram, mily fájdalmat viseltél el értem. És mily szenvedésen ment édesanyád keresztül, mikor egyetlen fia, az Atya végtelen szeretetéből érettünk meghalt. Mégis mindketten azonnal megbocsátanak, ahogy meghánjuk bűneinket. Segíts Uram, hogy elforduljak bűneimtől.

XII. állomás: Jézus meghal a keresztfán

Van-e nagyobb fájdalom egy anya számára, mint saját fia halálát látnia?! Én, aki világra hoztam és felneveltem a világ Megváltóját, tehetetlenül álltam keresztre feszítve, mikor feje lehanyatlott és meghalt! Fiam földi kínja bevégeztetett, de enyém most érte el tetőfokát. Igen, ennek így kellett történnie és én ezt elfogadtam -- álltam ott és hangtalan gýszoltam Őt.

Michelangelo Buonarroti – Pieta, 1498

Jézusom, kegyelmezz nekem azokért a rosszakért, amelyeket bűneim okoztak Neked és embertársaimnak. Köszönöm szereteted e nagy tettét. Azt mondtad, hogy az igazi szeretet életünk feláldozása barátainkért. Add, hogy mindig a barátod lehessék. Taníts meg hogy másokért éljek és Téged el ne hagyjalak.

XIII. állomás: Jézust leveszik a keresztről

A tömeg már elvonult és a lárma elült. Jézus egy barátjával álltam ott mozdulatlan és néztem fel Megváltónk, fiam holttestére. Aztán két ember levette testét a keresztről és a karjaimba helyezték. Leírhatatlan fájdalom járta át lelkemet. Ugyanakkor örömet is éreztem. Fiam élete kegyetlen véget ért, de ez nekünk, embereknek életet hozott. Tudtam, hogy ennek így kellett történnie és magamban imádkoztam.

Uram, kinszenvedésed véget ért. Mégis én meghosszabbítottam, amikor Veled szemben a bünt választom. Én is részese vagyok keresztre feszítésednek, ezért teljes szívemből esdeklek bocsánatodért. Segíts, hogy életem méltó legyen Hozzád és édesanyádhoz.

XIV. állomás: Jézust sírba teszik

Jézus testét a sírhelyhez vittük és ott magam helyeztem el. Közben magamban sirattam Őt és örvendeztem Erte. Még egyszer ránéztem szeretett fiamra, aztán mentem... A sírt bezárták és mielőtt végleg eljöttem, arra gondoltam, hogy ennek be kellett teljesülnie számomra... Csöndben, hittel fogok várni.

Igen Uram, ennek így kellett történnie és egyedül azért, mert Te szeretsz engem. Tőlem csak annyit kérsz, hogy igazi keresztény életet éljek. Sose mondtad, hogy az könnyű lesz. De erős leszek, hogy bűneimet leküzdjem és csak egyedül Neked éljek felebarátaimon keresztül.

Köszönöm Neked, Megváltóm! Köszönöm a Te végtelen szeretetedet, amely kiemel engem bűnösségemből. Megpróbálom életemet megjobbitani. Segíts, hogy mindig emlékezek a Te szeretetedre! Mária, a föltámadt Megváltónk édesanyja, taníts olyanná lennem, mint Te és mások iránti szeretetemmel viszonzom az Ő szeretetét!

BICIKLITÚRA A GYEREKEKKEL VAGY NAGYBŐJTI KERESZTÚT?

„Nekünk, felnőtteknek is meg kell tanulnunk elfogadnunk és hordoznunk a szenvedéseinket, nem csak ledobnunk magunkról ezeket. Amit mi ledobunk magunkról, azt másnak kell felvennie és cipelnie helyettünk...”* - hangzott el a mai szentmise prédikációjában. Eszetekbe jutott ez valaha? Bevallom őszintén nekem még nem. Legalább is nem ennyire konkrétan és tudatosan. Sokszor érzem és érzem azt, hogy nem hiába kapok terheket, néha meg az is tudatos, hogy ezeket nem lehet csak úgy kikerülni, de arra még nem gondoltam, ha mégis megteszem, akkor ezzel csak többet szólok másnak a nyakába...

Hetek óta tervezzük, hogy elmegyünk a gyerekekkel egy biciklitúrára. És végre megérett rá az idő. Gyönyörű, szép, napsütöses tavaszi napunk van, vannak biciklik és gyerekek is, na meg egy nővér. Nekem még kétséges, hogy el tudok-e menni, de nagyon szeretnék. Végül szépen lassan minden megoldódik és szólok, hogy számíthatnak rám, jövök. Aztán induláskor fedezem fel, hogy a biciklimnek a hátsó kereke teljesen leeresztett... Szerencsére, egyedül sikerül felfűjnom a bicikli kerekét és útra készen állok. A szamosparti töltésen találkozom a gyerekekkel, és Dara felé vesszük az irányt. Olyan aranyosak, elem jönnek, hogy üdvözöljenek, és látványos nagy fékeket vágnak, hogy lássam, tudnak biciklizni, hiszen „nagy” fiúk... Talpig városi ruhában és különbnél-különb napszemüvegekkel, mintha ez valami státusz-szimbólum lenne számukra. Feltűnik Csabi különösen díszített szemüvege is, tele csillogó-villogó kövekkel - valahogy nem illik egy 14 éves fiúhoz. Aranyosan bevallja, hogy az anyukájától szedte el. Mindenki vidám és tele van erővel, jó kirándulásnak ígérkezik. Lassan távolodunk a város zajától, meglepetésünkre elfogy a bicikliút is és elkezdődik az igazi kalandos utazásunk. Sajnos a csapatszellem nem igazán él náluk, mindenki mutatni akarja ki a leggyorsabb és mind előre sietnek.

Hatalmas szél kerekedik, alig tudunk haladni, az egyik gyerek el is esik a biciklivel. Kicsavarodik a kereke, elszakad a zacskója, amiben mindenki uzsonnáját viszi. És ott áll egyedül, mert a társai már rég elől járnak. És miközben látom a gyereket elesni, eszembe jut Jézus első esése is, aki a tömeg dühviharában a földre esik, miközben hordozza mindenki váltságát, akkor is, mikor már mindenki rég elhagyta. A nővér odasiet és segít neki, kiegyenesíti a kereket, így tovább tudunk menni.

Miközben próbálok előrejutni a szembeszélben, mellém szegődik Imi és elkezdünk beszélgetni. Ő egy 13 éves fiú, aki az édesapjától csak veréssel kap nevelést, aztán ha megvolt a napi adag, akkor mehet, amerre lát. Nehéz, problémás gyerek, pedig aranyos és nagyon okos. Nemrég elég sok rossz fát tett a tűzre, úgyhogy levonták a magaviseletét az iskolában és eltanácsolták egy hétre a Szent Rita Napköziből is, sajnos még most sem tért vissza. Azóta nem találkoztam én sem vele. Megdöbbenő mennyire tönkre van menve az a gyermek, tetőtől talpig koszos és tiszta sárgák a fogai. Kiderül, hogy nem mosott fogat, mióta nem jár a napközi otthonba és ennek már vagy három hete...

Roppant szemtelen és izgága gyermek, de én kedvelem, mert ugyanakkor őszinte és jól szót lehet vele érteni, csak hát foglalkozni kellene vele. Elkezd mesélni: „Megyünk át

Magyarba és csempészünk át cigit, jó Szabi?” Próbálok megmagyarázni neki, hogy ez nem vicces és nem egy helyes dolog, de ő ezt feleli: „Hogy ne lenne az? Apám is ezt csinálja már évek óta. Igaz többször elfogták és elkobozták a cigit is meg az autót is, már vagy hármat is. Anyám sírt, amikor a Mercit elvitték - kell egy autóért sírni?”, és hosszasan ecseteli, hogyan kell ezt csinálni, és mennyit lehet így keresni. Én meg csak hallgatom... és közben arra gondolok, miért lehet hibáztatni ezért a gyermeket, hisz neki az ilyen dolgok a természetesek.

Egyre nehezebben haladunk előre a nagy szélben, és a szél mellett most még egy birkanyáj is utunkat állja. A gyerekek közül van, aki fél, van, akinek meg felcsillan a szeme. Imi viszont úgy dönt, hogy elkezd biciklivel kergetni a jószágokat. És itt érkezik utazásunk újabb szereplője, egy öreg pásztor, aki kiabálva és hatalmas nagy bottal ront a gyermeknek, hogy megleckéztesse. Mindenféle jelzővel illeti a fajtáját és bőre színét illetően. Pedig ez csak egy gyerek, és nem bántotta a jószágokat. Alig tudjuk a bácsit megnyugtítani. Szemlélve mindezt eszembe jut, Jézust elítélik, kigúnyolják, bántalmazzák, leköpdösik... és mindezt csak azért, mert más, mint ők, és mert féltik azt, amit magukénak gondolnak.

Ezután nem messze egy újabb nyájjal találkozunk, itt a pásztor egy kedves fiatal fiú. Arcát tűzpirosra kifújta a szél és a maga egyszerűségében támassza pásztorbotját. Megengedi, hogy a gyerekek játszanak a bárányokkal és közben elbeszélgetek vele. Megtudom, hogy egyedül ügyel arra a sok jószágra, még kutyái sincsenek. Egy közeli farmon lakik, nincsenek szülei, se testvérei, csak egy gazdája, akinél dolgozik, és akinek ügyelgeti a juhait. Van két beteg báránya is, melyeket kézben hordoz a nyáj után. Miközben beszélgetek vele, a szemeit szemlélem... csodálkozva nézi a gyerekeket, ahogy játszanak a bárányokkal, ő meg ott áll, mint egy komoly felnőtt, pedig korban nem sokkal idősebb ezeknél a gyerekeknél.

Tovább megyünk. Kiderül, hogy Iminek rossz a biciklijé,

folyton ledobja a láncot, így nehezen tudunk haladni. A gyerekek kezdenek nyűgösek lenni - egyik éhes, másik szomjas. A fiútársaság egy része előresiet és előzetes figyelmeztetés ellenére is, Misi lemegy a meredek töltésoldalán és leesik a bicikliről. Kimegy a térde a helyéről, a bicikliből meg kiesik valami csavar. Eszembe jut, Jézus másodjára esik el a kereszt súlya alatt... (nálunk is megtörtént a második esés). Misi nem igazán tud lábra állni, de a nővér odasiet hozzá és helyre teszi a térdét. Egyre kilátástalanabbnak tűnik a helyzet. Két bicikli rossz, elfogyott a vizünk és a gyerekek nyűgösek...

Éppen egy ház mellett haladunk el. Egy elég kétes hang kiált oda hozzánk: „Hozd ide a biciklit és megjavítom.” Bevallom kicsit félve, de elkísérem Misit. Mikor közelebb érünk, a hang mellé egy zord külsejű fiatalember is társul. Rosszul öltözött, istállószerű, a szeme alatt hatalmas könnycseppek vannak tetoválva. Illedelmesen köszönök, ő félénken visszaköszön és nekilát megjavítani a biciklit. Majd vizet kérek tőle. És miközben meríti a kútból a vizet, beszélgetni kezdünk. „Melyik árvaházból vannak ezek a gyerekek? Már láttam őket máskor is. Szép idő van, most már ki lehet őket hozni. Én is árván nőttem fel, természetes, hogy segítek. Tisztelem a maguk munkáját.” Egy zord külsejű fiatalember, tiszta szívvel... Eszembe jut Simon, segít hordani Jézusnak a keresztet. Igaz, őt kényszerítették a katonák, ezt a fiatalembert nem kényszeríti senki. Egyszerűen érzi, azt hogy egy a múltja és egy a jelene ezekkel a gyerekekkel.

Mire visszaérek a társasághoz, a töltés tele fekvő bicikkel, és a gyerekek a nővér köré vannak gyűlve, mint kotló köré a csibék. Uzsonnaidő. Nagyon érdekes számomra mindig ezeket a gyerekeket nézni, miközben esznek. Mindig az az érzésem, mintha valamit be kellene pótolniuk. Mintha úgy kellene egyenek, hogy bepótolják a tegnapi meg a holnapi ebédet is... És újra Jézus szavai jutnak eszembe: „Ne engem, hanem gyermekeitekét sirassátok!” ... Ezeknek a szavaknak most testközelből érezhető a súlya...

Rövid pihenő után elindulunk hazafelé. A bicikli megjavítva, a társaság kipihenve és jóllakva. Már formálódik a

csapatszellem is: a fiúk előre sietnek, de elég gyakran vissza-visszatérnek, hogy megnézzék minden rendben van-e. Imi biciklijének teljesen elszakad lánc. Ott áll a bicikli mellett és nem tud mit kezdeni vele. Az egyik gyerek leleményességének köszönhetően, mégsem kell hazáig tolnia a biciklijét, ugyanis hamar kerül egy kötél és felváltva mindenki húzza maga után Imit. Olyan jó nézni, hogy mégis tudnak összetartani!

Nemsokára már beérünk a városba, majd jön egy hirtelen ötletem és meghívom a társaságot haza hozzám. Beérkezünk a városba, a töltés tele fiatalokkal, gyerekekkel és családokkal. Nem tudom próbáltatok-e már valaha, hogy egy nagy városban keresztülmenjetelek egy nagy fakereszttel a vállatokon, vagy egy kicsi városban 9 roma gyerekkel és egy nővérral. Én mindkettőt kipróbáltam már, és a hatás ugyanaz. A társadalom nagy része nagyon nem tudja elviselni, ha valaki más, vagy próbál valamiért/valakikért kiállni. És ezért vagy nem akarnak megismerni az ismerőseid, vagy bolondnak néznek és kigúnyolnak, esetleg beléd kötnek. Nem volt ez másként most sem. A töltésen több ismerőssel mentem szembe, köszöntem, de elfordították a fejüket. A töltésen sétáló fiatalok röhögtek rajtunk és a szomszédjaim is csak az ablakból figyeltek, mint valami kuriózumot, hogy ekkora társasággal érkezem. Természetesen a gyerekek tesznek is róla, hogy mindenki rájuk figyeljen, nehogy már csak úgy láthatatlanul járjunk a nagyvilágban... A lényeg, hogy megérkeztünk és minden egészben van. Különös biciklitúra volt ez!

„Nekünk felnőtteknek is meg kell tanulnunk elfogadnunk és hordoznunk a szenvedéseinket, nem csak ledobnunk magunkról ezeket. Amit mi ledobunk magunkról, azt másnak kell felvennie és cipelnie helyettünk...”* – olyan jó lenne, ha ezek a gondolatok eljutnának minden felnőtthez. Talán akkor nem lenne annyi gyermeki fájdalom és szenvedés, talán akkor nem lennének olyan emberek, akiknek néha erejükön felül is hordozniuk kell másoknak a szenvedéseit, talán akkor Jézusnak sem kellene meghalnia nap...

Szabi

* a prédikációrészlet Solomayer Sándor atyától való.

Szabó Lőrinc:

A BICIKLI

Fiamat néztem, már majdnem elaludt.
- Mi lesz belőle? - töprengtem szorongva.
Egyszer csak felült: - Nekem ne követ,
hanem biciklit tétess a síromra. -

- Majd, hogy ellopják! - ütöttem el a rémképeket. - Vagy hogy megegye a rozsdal! -
Lóci ásított: - Igaz...s visszadől,
a paplant némán a fülére húzta,

s csak nagy soká szólt (s úgy, mint akinek a szája már végső alkura nyílik):
- Legalább írasd rá a köre, hogy nagyon szeretett volna egy biciklit!

VIRÁGVASÁRNAP

Gyermekkorunkban gyakran kikaptuk az utcán a kezünket a szülők kezéből és előre futottunk. Néha elbújtunk előlük, máskor ők húzódtak be egy kapualjba, hogy vegyük észre, mennyire egyedül vagyunk nélkülük. Jézus virágvasárnap nem bújócskát játszik, hanem épp az ellenkezőjét: meg akarja mutatni nekünk az élet értelmét. Előre megy, hogy lássuk: ez az út számunkra is járható, nem kell félni. Amit eddig következetesen elutasított, azt most elfogadja, hagyja, hogy ünnepeljék.

Tehetne most könnyelmű ígéreteket, amelyekkel megsokszorozhatná követőinek táborát. A szamárcsikó hátáról nem a trónra lép, hanem a keresztre, a Golgotára. Az én bűneim miatt is. Illó, hogy ott legyen követőinek táborában. Akarták már őt királlyá tenni a kenyérszaporítás után is. A kánai menyegző után is alighanem nagyon népszerű lehetett. A Tábor hegyéről Péterék le sem akartak jönni. Egyik alkalommal sem engedte, hogy ünnepeljék. Az zsákutca lett volna. Nem azért jött, hogy kenyeret vagy bort szaporítson, hogy Istenként tündököljön. Azért jött, hogy üdvözítsen, hogy a halált legyőzze. Vidáman, jókedvűen jön. Nem a várható szenvedésnek örül. Egészséges lelkű Ő, fél a szenvedéstől. Nem is az emberek ünneplésének örül. Tudja: nem sok kell ahhoz, hogy hamarosan mást kiáltsanak ugyanezek az ajkak. Annak örül, hogy hamarosan vége lesz a földön a bűn hatalmának. Jézusnak nem kellett volna meghalnia. Kikerülhette volna életének ezt a részét. De ő nem a saját életét védelmezte, hanem a miénket. Adni akar. Örömmel teszi. Ez a bevonulás örömteli.

Nekünk is, - ha őt követjük - örömmel kell ezt tennünk. Kereszténynek lennünk annyit jelent, hogy Isten örömevé válunk. Nem csak Jeruzsálembé vonul ugyanis be, hanem Szatmárnémetibe is. A mi házukba is. Ezt a barátságot jelzi a kezünkben lévő barkaág. Olyanok vagyunk, mint Lázár. Semmi rendkívülit nem tett, csak Jézus barátja volt. Szerette őt. Ez elég volt ahhoz, hogy feltámassza. Egy bolognai ügyvéd elsőként köszöntötte XIV. Benedek pápát megválasztása után, és azonnal kérte is, hogy segítse őt,

mert alig van munkája. A pápa kérte, hogy vasárnap legyen a templom kapujában és mint régi jó barát, köszöntse a pápát. Ő pedig, mint igazi, régi barátját ölelte meg. Ennek akkora híre lett, hogy élete végéig volt mivel foglalkoznia az ügyvédnek.

Virágvasárnap a barka bársonyos rügye közvetíti Isten ölelését. Aki barkaággal megy haza, az számíthat Jézus Krisztus segítségére. De ehhez az kell, hogy ne csak a szánk, hanem a szívünk is mondja a hozsannát. Jézus abban segít, hogy hittel és szeretettel lássuk a mindennapok eseményeit. Hol a helyem ebben az ünneplésben? Pálmaágot lengető, hozsannázó gyermekek között? A közömbös, kíváncsi tömegben vagyok? Szitkozódó farizeus és írástudó vagyok? Gyáva Péter? Áruló Júdás? Hűséges János és Mária Magdolna? Tartsd meg Uram barkaágot tartó kezünket és szívünket hűségben, akkor is amikor pénzről kell döntenünk, mint Júdásnak, amikor félünk, mint Péter. Add, hogy életünk minden döntésében Téged válasszunk, ne Barabást!!

Májner Zsolt

(elfhangzott 2012. április 1-én, a 9 órai szentmise bevezetőjeként)

Lukátsi Vilma

VIRÁGVASÁRNAP

Azon a napon virágzott a Föld!
Pálma nőtt a tövises helyében,
amikor annyi kiáltás hangzott:
„Áldott, Aki jön az Úr nevében!”

Ó, az a nap nem tartott sokáig.
este lett, s elmúlt a többi között,
bár összeértek a keresztutak,
s az örök győzött az idő fölött;

de akkor ott, a virágos lejtőn,
ahová az a kis szamár lépett,
még nem tudta más, csak az Úr tudta!
A szívek lángja ellobbant, kiégett!

A földi út kezdete és vége
átívelt a virágvasárnapon,
hogy a halálon győzzön az élet
a dicsőséges húsvét hajnalon.

NAGYCSÜTÖRTÖKRŐL

Sosem felejttem el azt az évet, amikor a kamaszok hihetetlenül komiszok is aavoltak. Minden évnek megvan a maga „öröme”: hol a mumpsz, hol a himlő vagy az influenza, valamilyen járvány. Abban az évben a hatodikos-hetedikes nagyfiaink hihetetlenül élvezték bosszantani a tanárokat. Hát én mostam is a fejüket elég gyakran. Jött a nagyhét, és mondtam az egyik kollégámnak: "Tudod mit, álljunk neki, és mossuk meg inkább a lábukat, ne a fejüket!" Minden osztályból a legcsintalanabb gyereket kiültettük a templomban az első sorba – ők persze nem tudták, mi fog történni. Szépen sorban mindegyikük előtt letérdeltem, megmostam a lábukat és megpuszítottam. Emlékszem, nagy csend volt a templomban, mindenki meg volt hatódva, aztán mise után a gyerekek odaszaladtak hozzám a sekrestyébe, ölelgettek és mondták, hogy most már többet soha-soha rosszak nem lesznek. Úgy éreztem: lehet, hogy többet érek el ezzel az alázatos meghajlással, mint a kiabálással, veszekedéssel. Nem lettek angyalok a gyerekekből, de köztük van például egy olyan is, aki akkor ott ült, és most a munkatársam már öt-hat éve.

Böjte Csaba ofm-interjúrészlet

NAGYPÉNTEK

Pilátus már ítél: HALÁLT!
Bár Őbenne bűnt nem talált.
Jeruzsálem gyáva fattya,
Habzó szájjal elfogadta.

A Golgotán kereszt alatt,
Szűz Mária sírva fakadt.
Fiáért sírt? Talán értünk!
Akkik csak a mának élünk.

Istengyermek kereszt alatt
A Golgota felé haladt,
S a söpredék elkísérte,
Fel, egész a vesztőhelyre.

Jézus lelkét kilehelte,
Csak kevesen vették észre:
A Szent Kereszt durva fája
Élő hitünk drága ára!

Háromszor rogyott a porba,
Mindahányszor talpraállva
Szegény Simon nem is tudta,
Mily keresztnek hordozója.

*Benedek M. Elek
1998, nagyhét*

NAGYSZOMBATRÓL

Ebben az „időn túli időben” Jézus „alászállt a poklokra”. Ez azt jelenti, hogy Isten, aki emberré lett, belépett az ember legvégső, abszolút magányába, ahová nem ér el a szeretet egyetlen sugara sem, ahol a teljes elhagyatottság uralkodik, egyetlen vigasztaló nélkül: a „poklokba”. Jézus Krisztus a halálban maradt, átlépett ennek a végső magánynak a kapuján, hogy mi is átléphessünk rajta az Ő vezetésével. Mindannyian megtapasztaltuk már az elhagyatottság ijesztő érzését, ez az, ami még a halálnál is rémisztőbb, mint amikor gyermekként rettegünk attól, hogy egyedül maradjunk a sötétben, és csak az nyugtat meg, ha jelen van valaki, aki szeret minket. Éppen ez történt nagyszombaton: a sötétség birodalmában felhangzott Isten hangja. Megtörtént az, amit soha nem gondoltunk volna: a szeretet áthatolt a „poklokban”. A legvégsőbb emberi magány végtelen sötétjében is meghallhatunk egy hangot, amely hív minket, rálehetünk egy kézre, amely megfog és kivezet minket. Az emberi lény azért él, mert szeretük és mert szerethet. És ha még a halál terébe is behatolt a szeretet, akkor oda is elérkezett az élet. A végtelen magány órájában soha nem leszünk egyedül: „Passio Christi. Passio hominis” (Krisztus szenvedése, az emberek szenvedése).

XVI. Benedek pápa

HÚSVÉT VIGÍLIÁJA

Ter 1,1–2,2; Kiv 14,15–15,1; Ez 36,16-17a.18-28; Róm 6,3-11;
Mt 28,1-10

A keresztségre készülők, a hittanulók és velük mi mindannyian, akik már megkeresztelkedtünk, ezen az éjszakán még egy összefoglaló oktatásban részesülünk. Az olvasmányok közül egyik-másik elhagyható, vannak azonban olyanok, amelyeknek mindenképpen el kell hangzaniuk.

Olvasni kell a világ teremtéséről, mert ezen az éjszakán a föltámadt Jézusban a világ újjáteremtését, az új eget és új földet szemléljük. Ádám bűnbeeséséről is kellene hallanunk, hiszen az új Ádámban, Krisztusban istengyermeki életet nyertünk engedelmessége révén.

Hallanunk kell az egyiptomi szabadulás történetét, nemcsak azért, mert ez előképe a Krisztus vérében végbement szabadulásnak és a végső világvégi egyetemes szabadulásnak, hanem mert Isten korábbi nagy tetteit nem szabad elfelednünk. Az Egyház Izrael megszabadulásáért is hálát ad, és azt is ünnepli. Olvasni kell a próféták jóvendőléseit a tiszta vízről, amely lemossa a bűnt (ez a keresztség), az új leheletről, melyet a Feltámadott közöl velünk (ez a Szentlélek), az új szívről (a megkeresztelt ember új teremtmény), az új törvényről, amely az új szívbe lesz írva (ez a szeretet). A keresztelés szertartása után aztán az Evangélium végső világosságában „asztalhoz ülhetünk”, mint az emmauszi tanítványok, és vehetjük az élet kenyerét, magát a föltámadt Krisztust.

A mai éjszaka olvasmányrendje tükrözi az ősi hitoktatást, amelynek anyagáról azt mondja Szent Ágoston: a hittanulóknak mindent meg kell tanítani a világ teremtésétől kezdve Krisztusig, de csak nagy vonalakban, és arra rámutatva, hogy mindezt szeretetből tette értünk az Isten.

Igazából ez a mai éjszaka egy titokzatos emmauszi út, ahol nem egyetlen szentírási szöveg ragyog fel az éjszakában lámpásként, hanem egyszerre az egész ószövetségi szentírás fénybe borul a feltámadt Krisztus jelenléte miatt, hiszen ő Mózesen kezdve valamennyi prófétánál megmagyarázta, ami az Írásokban órála szól. Az emmauszi tanítványoknak nem csupán az értelmük világosult meg, hanem szívük is lángolni kezdett, mert itt nemcsak összefüggések megértéséről van szó, hanem egy pár perc múlva történő belobbanásról, amikor felismerik őt a kenyértörésnél: mindent megértenek, vagyis a teremtést, a történelmet, Izrael útjait; az összes korábbi isteni ígéretet, mert nyilvánvalóvá lesz számukra, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, valóságos Isten és valóságos ember.

A mai éjszaka tanít meg minket elmélkedni a szentírásról, amely

csak a Krisztusba vetett hit fényénél és a kenyértörés szentmisés valóságában érthető, ugyanakkor az írások (az Ószövetség) Krisztusra vetnek fényt: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemeheessen dicsőségébe?”

Csak a „beavatottak”, vagyis a megkereszteltek, megbérmáltak és a hittel áldozók „érthetik meg” a maguk teljességében az írásokat, mert azok Jézus Krisztusban vannak, aki az írások Alfája és Omegája, kulcsa, világossága, értelme és beteljesítője. Ebben az éjszakai nagy bevonulásban hozzánk társul a Feltámadott, hiszen a tűz, amelyet megáld az Egyház, jelképezi a nekünk adott Szentlelket, aki feltámasztotta Jézust a sírból. Tehát ugyanazon Lélekben van Jézus embersége, mint amely Lélek bennünk van a hit által („Istenünk, te szent Fiad által isteni fényességed tüzét azaz a Szentlelket adtad híveidnek...” – hangzik a tűzszentelési könyörgésben). Erről a tűzről gyújtjuk meg a húsvéti gyertyát, amely a Feltámadott jelenlétének látható jele: Krisztus világossága; de meggyújtjuk saját gyertyánkat is, mert bennünk is él és világít a Jézust feltámasztó Lélek. Így a Szentlélektől megvilágosítva és fölemelve Jézus feltámadott létmódjára olvassuk végig nagy vonalaiban az egész szentírást – majd szenteljük meg a keresztelendők számára a vizet. A tűz (a Lélek: az égő húsvéti gyertya) beleereszkedik a vízbe, mert vízből és Szentlélekből születik újjá az ember Isten igéje által. Csak ezután ülhetünk asztalhoz az éjszaka közepén az emmauszi tanítványok boldog és megrendítő felismerésével, de most már az apostoli közösségben, ahol Péter vezetésével teljessé vált a hitvallás.

Minden szentmise rövidítve ezt az utat járhatja be velünk, mert abba akar beavatni minket a liturgia Szentlelke, ami a mi igaz történetünk: hogy mi mind Jeruzsálemből (a Paradicsomkertből) jövünk szomorúan e világ útjaira, de hozzánk társul az élet Ura, az Isten szent Fia, a föltámadt Krisztus, és igéjével megvilágosít, szent testével és vérével új életet ad, és visszavezet; de már nem a régi Jeruzsálembé, hanem az újba, ahol angyalok és szentek sokasága vár bennünket.

Barsi Balázs OFM

CSEND NAGYBŐJT BEN ÉS AZUTÁN

Nagyböjt van...Az elcsendesedés, az önmagunkba tekintés ideje és én mégis csak pörgök és rohanok. Reggel készülődés munkába, iskolába, óvodába. Talán a tíz percben, míg a munkába érek, sikerül kis rövid párbeszédet folytatnom Istennel. De aztán jön a munka, otthon vár a főzés, a háztartás és délután megérkeznek a gyerekek is, akik igénylik a törődést, az odafigyelést... Estére már csak arra vágyom, hogy lehajtsam a fejem. De mikor jut időm Istenre? Vajon Neki elég a reggeli tíz percem vagy a családdal elimádkozott esti imádságunk? Én úgy érzem, hogy nem...Ő várja hogy megszólítsuk napközben is...Talán amikor főzöm az ebédet, akkor ne a rádiót vagy a TV-t bömböltessem, hanem engedjem hatni rám a csendet. Többször kipróbáltam, s bevallom nem volt könnyű, de amikor sikerült, akkor rájöttem, hogy milyen jó dolog a csend; csak addig nehéz, míg megteszem az első lépést. S ahogy tapasztaltam a csendet magam körül, elkezdtem többet foglalkozni Istennel. Sok kérdés felmerült bennem. Például: miért enged meg Isten egyeseknek annyi szenvedést? Vagy miért engedi meg azt a sok válást, családok széthullását? Miért ez a nagy széthúzás emberek közt? Sokszor azt érzem, megfelelkezett rólunk. De ha jobban belegondolok, akkor rájövök, hogy valójában mi távolodtunk el tőle. Mi nem kérünk Belőle, parancsaiból, tanításaiból...Mit teszek én érte? Én mit ajándékozok neki? Én milyen áldozatot hozok érte? Hiszen Ő értem halt meg!! Az én életemben, az én mindennapjaimban mikor áldozok rá időt? Talán megnyugtatom a lelkiismeretemet a reggeli és esti tíz perccel? Az nem valami sok...Vagy talán megelégszem egy-egy szentmisével, ahol sokszor el-elkalandoznak a gondolataim és nem tudom igazából átengedni magamat Istennek? S ahogy ülök sokszor a csendben és töprengök ezeken a kérdéseken, rádöbbenek arra, hogy nagyon messze van tőlem Isten!!! Mikor veszítettem el őt ennyire? Mikor távolodtam el Tőle ennyire? Elszégyelltem magam, és csak kérni tudtam bocsánatát...

Igyekszem újból közel kerülni hozzá, de egyáltalán nem könnyű. Viszont azt érzem, szükségem van rá, szükségem van arra a gyermekhi hite, amikor rá tudtam magam bízni teljesen.

Nemrég részt vettem a plébánián tartott lelkinapon és megrázott, jobban mondva felrázott az egyik résztvevő mély hite: ahogy elmesélte élete fontos állomásait, és mennyire rá tudott hagyatkozni Istenre. Valamikor ez a hit bennem is megvolt, és mostanában már nem érzem. Egyik keresztút után megkérdezték tőlem, hogyan böjtöltem régen azért, hogy a Jóisten meghallgassa egyik kérésemet. És csodálkozva mondtam: én már erre nem emlékszem... És elszégyelltem magam, hogy mennyire elkényelmesedtem.

Megtörtént, hogy vasárnapként összegyűltünk pár családdal együtt elmélkedni, imádkozni; megdöbbenett az a vallásosság, amelyet sugároztak azok az emberké, akikkel együtt voltunk...Nekik a mindennapi ima nem maradhat el egyik nap sem, és időt szakítanak rá, még napközben, nem amikor már fáradtak...Csak hallgattam, és

újból elszégyelltem magam...

Hol van már belőlem ez a hit? Azt hiszem, elveszítettem valahol útközben. Hiányzik....Ma már én akarom megoldani dolgaimat, csak a saját döntéseimben bízom. De érzem, hogy ez nem jó.

Jézus, te Istenre tudtad bízni életed, segíts nekem is közel kerülnöm hozzá!

Mikor nagy ritkán leülök imádkozni egy tized rózsafüzéért, vagy csak egyszerűen imádkozni, sokszor veszem észre, hogy gondolataim milyen hamar elkalandoznak. Ezért jött az ötlet, hogy esténként levelet írjak Istennek. Valójában az ötletet egy filmből sajátítottam el, melynek címe: "Levelek Istennek". Úgy gondolom, hogy mikor papírra vettem a sorokat, kénytelen vagyok az írottak tartalmára figyelni, s így gondolataim csakis Istenre irányulnak. A gyermekeim sokszor teszik fel a kérdést: ma is maradsz levelet írni Istennek? Úgy érzem kezdetnek ez jó, és segít visszatálnom Istenhez...

A Jóisten nem vár tőlünk nagy dolgokat, nagy tetteket, csupán annyit hogy megszólítsuk Őt, napi munkánkat felajánljuk neki és bízunk Benne. Tanúságot tegyünk róla viselkedésünkkel, beszédünkkel, cselekedeteinkkel, és talán akkor Ő sem fog annyi rosszat megengedni életünkben.

M.E.

FELVIRRAD AZ ÜNNEP

Egyik testvérem egy napon fölfedezte Szent Atanáz következő gondolatát: „A föltámadt Krisztus az ember életét szüntelen ünnepé változtatja.” Amikor ez a testvér először idézte nekem e szavakat, akkor semmit sem válaszoltam neki, de azt gondoltam magamban, hogy a „szüntelen” mégiscsak túlzás.

Ma már azt gondolom, hogy Atanáz nagyon is tudta, hogy miért mondta ezt. Keresztény létünk abban áll, hogy szkadatlanul húsvét titkából táplálkozunk: meghalásról, meghalásra lépünk tovább, és minden halál-töredékben a föltámadás új kezdeménye csirázik. Itt az ünnep forrása. Innen kitárul előttünk valamennyi út, életünk folyamata, és mi fölhasználjuk benne a jót és a kevésbé jót is. Az ünnep lelkülete azokban a pillanatokban is megjelenik, amikor nem is vagyunk képesek egészen fölfogni, mi történik velünk, felfénylik legkeservesebb megpróbáltatásaink közepette is, a személyes kapcsolatok elszakadásának idején is.

Hogyan éltsük magunkban az ünnep lelkületét? Először is úgy,

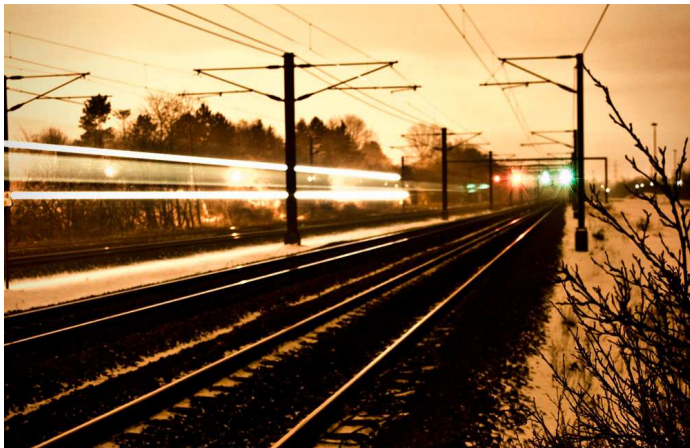
hogy fogadjuk el a saját emberségünket. Krisztusért, Krisztusban nem vész el valójában semmi. Ő mindent magából újból magához ragad, olyannyira, hogy hogy már a reggeli ébredéskor leszáll ránk a dicsőítés lelke. S jöjjön bármi nehézség is a nap folyamán, ez az ünnep képes belőlünk kiindulva átjárni, módosítani az eseményeket és fölegyenésíteni a megtört embert.

Az ünnep lelkülete nem a mesterségesen felfokozott lekesedésből fakad. Az ünnep megszületik, kibontakozik. Az élet egyhangú szürkeségén egyre fénylőbben világlik át rejtőzködő izzása.

Az étkezések megújítják az ünnepet. Tudjátok-e, hogy mostanában hogyan utazom testvéreimmel? A vonaton magunkkal szoktuk vinni az elemőzsiánkat. Amikor beesteledik, meggyújtunk egy vastag gyertyát, és meghívjuk a közös vacsorára ismeretlen útársainkat is, hogy ne csak magunkban ünnepeljünk, hanem együtt a körülöttünk levőkkel.

Roger Schütz (Roger testvér-Taizé)

AZ ÚT HAZAFELÉ

...a Szűzanya mindig velünk van és vigyáz ránk... Hosszú volt az út, de a gondolat, hogy ez az út már haza vezet, új erőt adott. Már láttuk messziről a fehérre meszelt barakokat. Ez már a kórház, ahova mi igyekszünk, amivel mi pár napon belül hazaérkezünk. Most már nem siettünk, mert úgy tájékoztattak bennünket, hogy másik nap délután lesz az indulás. Vége a háborúnak, vége a rettenetesnek, béke van. Ez a gondolat megsokszorozta erőnket.

Közben, néha-néha, elsírtuk magunkat, amikor arra gondoltunk, hogy egy éve semmit nem tudunk a mieinkről. Vajon kit találunk, vajon mit találunk otthon? Egy év hosszú idő távol szeretteidről, távol az otthonról.

Amint ezen gondolkodtunk, észre sem vettük, hogy már egészen közel vannak a barakok, de a környéke sötét, és mozgás sehol.

Egy ember járkált a sötétben, kórháznak már nem nevezhető barakok környékén. Megszólítottam: „Nem volt itt egy kórház?” „De igen” – mondta az ismeretlen – „Ma délután indultak haza, Magyarországra.” Hirtelen felfogni sem tudtuk, csak néztünk egymásra. Megtettünk egy hosszú utat, otthagytunk egy közösséget, amihez eddig tartoztunk. Most itt állunk a sötét éjszakában, és fogalmunk sincs, merre induljunk. Mögöttünk egy idegen város, ami majdnem teljesen romokban hever. Lakói - akik élnek - pincékben vagy épségben maradt óvóhelyeken húzzák meg magukat. Nincs senki, aki befogadna minket.

KINCSEKRE VIGYÁZVA

Vallásos családban és közösségben nőttem fel. Gyermekkoromban számomra nem volt kérdés, hogy megyek-e vagy nem a hittanóra, a vasárnapi szentmisére, annak ellenére, hogy akkor nem nagyon volt szabad menni vallásórára. Hittanóra előtt találkoztunk egymásnál, kb. öten-nyolcan, osztálytársak és barátok, akik egy negyedben laktunk; magassarkú cipőben divatbemutatókat tartottunk, aztán hangos volt az utca ahol elhaladtunk.

Zajos volt a plébánia udvara, alig vártuk, hogy megjelenjen a „vicces” papbácsi, hogy megdobigáljuk hógolyóval; hogy elbújunk a szigorú atya elől, hogy azt higgye senki nem jött a hittanórájára, vagy fogócskázunk, labdázunk a csíksomlyói „barát”-tal. Ezek a találkozásokon a katekizmus, a hit legfontosabb tudnivalói mellett, olyan életigazságok hangzottak el, mint: „akár a követ ütök a tojáshoz, akár a tojást a kőhöz, mindig a tojás törik el”, vagy az „ágy közös, de a párna nem”. Akkoriban nem értettük ezeknek a közmondásoknak a lényegét, de be kellett jegyeznünk a hittanfüzetbe, hogy megmaradjon ...

Szavalóversenyeken ifjúsági regényeket kaptunk ajándékba az atyák könyvtárából, a pástorjátékokra együtt készítettük Mária köpenyét, a pástorok botját vagy a kis Jézus jászolát.

Ha pár sorban vázlatot készítettünk a vasárnapi szentbeszédből, piros pontokat gyűjthettünk, a jutalmunk pedig az volt, hogy

Amint ezen gondolkodtunk, távolból egy gyenge fény villant a szemembe. Először csak én láttam, s azt hittem a képzelet játéka és nem is szóltam róla, de a társam is észrevette. „Ahol fény van, ott élet is van” – mondtam én. „Menjünk arra.” Ahogy közeledtünk, egy hatalmas épület körvonala bontakozott ki a sötétben. Hogy eleinte csak kicsi fényt láttunk, annak az volt az oka, hogy az épületet hatalmas fák vették körül; majdnem erdőnek nézett ki a hely. Tovább menve már egy nagy vaskerítés is láthatóvá vált, előtte fegyveres amerikai katonák sétáltak. Akkor már vissza akartunk fordulni, de a katonák észrevettek és kiáltottak, nyilván hogy álljunk meg. Útitársam futni kezdett, alig bírtam visszatartani. „Ne fuss, mert akkor biztosan lőnek!” Ezalatt a katonák utolérték bennünket, elkérték a Reisepast, és intettek, hogy menjünk előttük. Elértük a vaskerítést, ahol egy feketebe öltözött civil férfi várt, elvette a katonáktól a Reisepast, és intett, hogy kövessük. Bevitt bennünket egy hatalmas iroda helységbe, ahol különböző nemzetiségű katonatisztek voltak, közöttük egy magyar tiszt; a ruhájuk után gondoltam, hogy más-más nemzet fiai. A magyarhoz odamentem és csak annyit kérdeztem: „Hol vagyunk?” „Jó helyen” – jött a válasz. Kértem adja vissza nekünk a Reisepast. „Majd reggel megkapják, ha tovább akarnak menni. Most kövessék az atyát.” Akkor tudtuk meg, hogy aki a kapunál fogadott és ide hozott, egy lengyel római katolikus pap, és a hely ahol vagyunk egy nemzetközi gyűjtőtábor, amit lengyel római katolikus papok és mágnások létesítettek a menekültek számára. A pap bácsi bevitt bennünket egy nagy szobába, ahol tisztaság, ágyak, és egy magyar nő fogadott. Az ágyak már majdnem mind foglaltak voltak. Mi is kaptunk egy-egy ágyat, aztán bevitt bennünket a fürdőbe, utána vacsoráztunk és a nagy izgalom és fáradságtól jól aludtunk.

Reggel felolvasták, hogy melyek azok az országok, ahol menekülteket fogadnak: Amerika, Svájc, Svédország, Benelux államok, de itt is maradhat, aki akar. Iratkozzon fel mindenki hova akar menni, s ha összegyűlnek annyian, hogy vonatot indíthatnak abba az irányba, díjmentesen szállítják hazájába. Magyarország felé körülbelül egy hónap elteltével indult az első vonat, amivel mi is hazaindultunk a fűzfői kislánnyal.

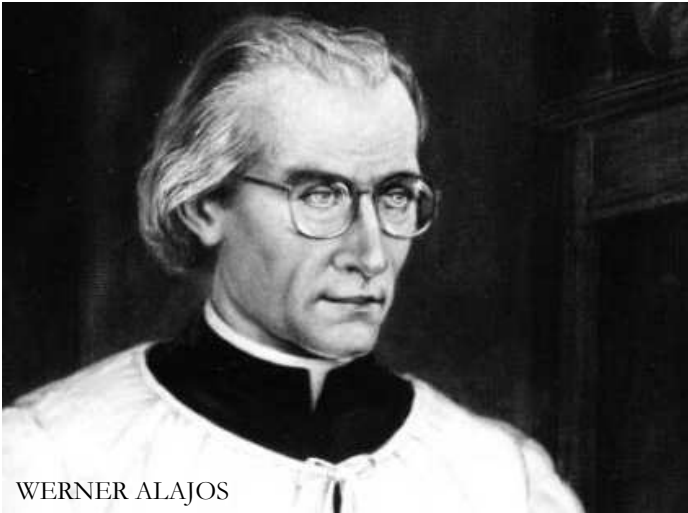
Megható volt amikor a magyar határon átgördült a szerelvény. A még mozgásban lévő vonatról leugráltak a férfiak, sőt nők is, és csókolták a magyar földet. Sírtunk és nevtünk örömeinkben. **HAZAÉRKEZTÜNK!** Isten áldásában gazdag, nagyon boldog ünnepet kívánok mindenkinek!

Jurka Margit

következő hittanórán megnézhattunk filmet a szentek életéből egy részletet vagy hordhattunk egy kis feszületet, avagy Mária csodás érmét a nyakunkban. Szinte észrevétlenül szórakoztunk, tanultunk, növekedtünk hitben, szeretetben, bölcsességben. Meg is volt a gyümölcse, mert az én korosztályomból sok fiú jelentkezett a gyulafehérvári kántoriskolába. Mi lányok panaszkodtunk, féltünk, hogy férj nélkül fogunk maradni, mert a katolikus fiúk mind papnak mennek. Természetesen mindannyiunk számára rendelt a jó Isten fiút, engem személy szerint egy dolgos, becsületes, családszerető, református férjjel ajándékozott meg.

Felnőttem és megértettem, hogy őrizni kell a „kincseket”, mert mikor férjhez mész, rózsaszín ködben lebegsz; aztán gyereket szülsz, majd visszamész dolgozni, éled a kis életed. Egyszer csak ráeszmélsz, hogy az oly szeretett esti beszélgetések elmaradnak. Ha nem veszed észre időben a jeleket, hamar vesztes helyzetbe kerülsz: vagy boldogtalan leszel, vagy elcsábulsz, máshol keresed a vonalmat, a lángoló érzelmeket és egyre kevésbé fogsz visszavágyani a családi fészekbe. Meg kell tanulni bölcsen kezelni a konfliktushelyzeteket, ahhoz, hogy diadalmaskodjunk. Márai Sándor így ír erről: „...alakulni s változtatni, odasimulni és áldozni valamit, mindig adni, amikor kapsz, mindig továbbadni, amit szereztél, így vagy úgy... Mindig várni vihart és a tűzvészt. S ha beköszönt a vihar és a tűzvész, nem csodálkozni és nem sópáncodni. Nyugodtan mondani: "itt van". S oltani és védekezni.”

Szöke Katalin

WERNER ALAJOS

Tudjuk, megtanultuk, megszoktuk, hogy a virágvasárnapi passió – éneklése, meghallgatása az utolsó figyelmeztetés, hogy „Lassan húsvét hetébe fordulunk./Krisztus már indul a Kálváriára”. A keresztre feszített Krisztus szenvedéstörténete kétezzer éves példája egy olyan drámának, amelyből világosan kiolvasható, hogy korbácsütéses életet az ember egyedül nem tud elviselni, mert csak ember. Az emberi létbe lépett Jézus sem kivétel. A főhőst körülvevő gyáva, áruló tömeg képtelen emberséget tanúsítani, figyelmeztet a drámai műalkotás, mert a tömeg csak tömeg. A Krisztust kísérő tömegben a bátorság legmagasabb foka az együttérző sajnálatban, elesett-szeretetben, elmorzsolts könnyekben nyilvánul meg, de tettekben nem. Ebben a pillanatban szembesülünk a hihetetlenel: még a szeretet is kevés vigasz, csak a feltámadás az, ami mindent legyőz, még a halált is. Tehát emberségünk építésében valóban nagyon fontos a szeretet lépcsőfokainak szaporítása, de ha úgy építkezünk, hogy onnan már nincs erőnk továbblépni a feltámadás hitéhez, semmibe zuhanunk.

A passió, mint Krisztus szenvedéstörténetét bemutató zenemű, a középkorban alakult ki. Sokan nyúltak a műfajhoz a zeneirodalom legnagyobbjai közül is. Ha passióról beszélünk azonnal Bach utolérhetetlen Máté vagy János-passiója jut eszünkbe. Ezek az örökbecsű alkotások csak kivételes zenei együttessel szólaltathatók meg. Azonban egyházunk megtalálta azt a megszólaltatási formát, amellyel Krisztus drámája kisebb együttesekkel is megvalósítható.

Márk evangéliumának 14,1-15,47 szakaszát Werner Alajos zenetörténész-pap - egyházi karnagy, a magyar egyházi zene megújítója, gregorián dallamok felhasználásával dolgozta fel passió formában. Mi a Szentlélek templomban ezt a Werner Alajos változatot ismerjük, amely vegyeskarra és recitativo szólókra íródott. Ismerjük, hiszen évek óta felhangzott templomunkban virágvasárnapján.

Most 2012. április 1-én, a virágvasárnapi passiót, Hencz József zeneszerző tanította be és vezényelte. Bár a felújított előadás

hagyomány szerint most is a virágvasárnapi liturgia része volt, ezúttal azonban katarktikus hatást váltott ki a szentmisén jelenlévő hívekben de érzésünk szerint a közreműködőkben is. Az egyik rész lelkét az élmény, a másikat a jól végzett munka öröme öltöztette ünneplőbe.

Alapvető szövegértelmezési kérdések tisztázása, karakterek, jellemek, lírai és drámai mozzanatok változatos egymásutánisága, a zenei eszköztár ritmikái és hangzásbeli lehetőségeinek szakszerű alkalmazása tette hatásos eseménnyé a passió előadását.

Rádöbbenhettünk, hogy ebben a drámai történessorban bonyolult lelki események, zajlanak, amelyek irgalmatlanul magával ragadják a hallgatót. Élő, nem holmi sikertelen szentképekről leemelt bábuk, hanem hús-vér emberek szólnak meg; az élet a maga szép és rút színeivel bontakozik és válik átélhetővé a hallgató számára. Hencz József igyekezett élő alakokká formálni úgy az együttes szóló, mint kórus részeit. Az evangélista, aki a drámai cselekményt elmeséli (Ifj. Pfeifer Tibor – tenor), tárgyilagos, a tragikus fordulatok sodrában is távolsgártató recitativója vezet bennünket rutinos hangvétellel a történések sodrában. A szóló részek fennmaradt nagyobbik részét Jézus (Kozma István - basszus) szájába adja Werner Alajos. A mi Jézusunk erős, higgadt ember, ő sem bonyolítja a főhős alakját érzelmi eszközökkel. A többi szólórészt éneklők; Reizer Ferenc-tenor (Péter), Májor Zsolt-tenor (Pilátus), Balázs Tibor-basszus (Júdás és Katona), Wolfér Attila (Főpap), Hencz József (szolgáló), egyéni hangvételükkel tovább gazdagítják az előadást, annyira, hogy nem egyszer sikerült megrázó pillanatokat előidézniük a templomot megtöltő hívekben.

Külön gondot fordított Hencz József a vegyeskórus szerepére. A megszólaltatás nagy erénye, hogy képes volt a tömeg érzelmeinek kifejezésére. Nem egy közömbös kórus énekelt, hanem szélsőséges indulatokban hullámzó tömeg szólalt meg. Hallottunk lelkes tömeget, hallottunk gúnyolódó tömeget, hallottunk megdöbbenő tömeget megszólalni, nálunk meglepően tiszta és pontos hangvétellel.

A virágvasárnapi szentmise, a passió igényes megszólaltatásával, lelket megtisztító, felemelő esemény volt. Csupa csillogó szemű boldog embert láthattunk a padokban ugyanúgy, mint a kórustagok között. Mindenki megérezte, hogy itt most valami szokatlanul nagy esemény történt.

A passiót megszólaltató együttes teljesítménye új mérföldkő mind a kórus, mind a templomi közösség életében. Mérföldkő és figyelmeztető, hogy ezen túl csak hasonlónak vagy ennél többnek tudunk örülni. És itt még a közösség szóra tenném a hangsúlyt. Mert mi is az, amitől emberek csoportosulása közösséggé válik? A virágvasárnapi passión hallott teljesítmény nagyszerűen példázza, hogy az embereket összetartó titkos erő nem más, mint a közös élmény, amiben a közreműködők és a hallgatók egyaránt részesültek, amire évek múltán is emlékeznek. A közösség meg tudta jeleníteni a tömeget, de tömeg a közösséget soha. A Szentlélek plébánia és a kultúra együtt haladásának újabb szép példáját élhettük meg a virágvasárnapi szentmisén.

Csirák Csaba

A Kórus 2009 virágvasárnapján

DE A GONDOLAT, AZ ESZME...AZT HONNÉT VESZED?

Érdekes dolog a gondolat. Sokszor azt veszem észre, hogy cikázik, röpköd, ugrál ide-oda; lelassítanám, megállítanám, hogy a mélyére hatoljak, megértem, hagyjam, hogy a gondolat megszüljön saját gyermekét, a vele rokon gondolatot, erős láncot alkossanak, amely nem megkötöz, hanem megtart engem és átlendít szakadékokon. Ehelyett sokszor azt veszem észre, hogy csak loholok a gondolataim után, hopp itt volt egy, de már elszállt, és már jön is a másik, olyan vagyok, mint egy nagy „gondolat-átjáróház”; kevesen az átmenők közül ülnek le nálam, maradnak meg nekem. És amikor ez sikerül, akkor születnek az álmokból tervek, tettek, kimondható, netán leírható mondatok; lesznek olyan reggelek-delek-esték jó beszélgetésekkel, mely által az én gondolataim „leülhetnek nálad egy teára”, összekapcsolhatjuk őket, hagyhatjuk, hogy ismerkedjenek egymással, időt adunk arra, hogy éljenek és éltsenek minket, táplálják a lelkünket.

Irving Stone Michelangeloról szóló regényes életrajzában Sebastiano Luciani, a nagy szobrász és festő kortársa így kérdez:

„ – Nagy festő lehetnék – szötte tovább Sebastiano fásult hangon. – Tégy elem akármilyen festményt: olyan tökéletesen lemásolom, hogy senki se tudja megkülönböztetni az eredetitől. De a gondolat, az eszme...azt honnét veszed?”

Ha megnézzük a 3. oldalon levő Michelangelo világhírű szobráról szóló fényképet, akkor lehet, hogy segít nekünk megérteni, értelmezni ezt, hogyha az írói képzelet által beszélgetett művészt meghallgatjuk, mikor ennek a műnek a születéséről beszél. A részlet ugyanabból a regényből való:

„Az ő Pietája más lesz.

Máriának egyedül kell lennie a fiával. Olyan mélységesen egyedül, mintha az egész mindenségben csak ők ketten volnának.

...
Úgy akarta megteremteni Pietáját, hogy a keresztlevétel bibliai tanúi helyett azok éljék át Mária fájdalmát, akik a szobrot nézik majd a kápolnában. Angyalokról, dicsfényről pedig szó se lehet. Két ember lesz a szobron - Isten két választottja.

Mária nagyon közel volt a szívéhez, hiszen mikor a Madonnát faragta, hosszú hónapokig minden gondolata körülötte forgott. Az

a sorsa elé induló Mária volt, most a szenvedő anyát látta, aki halott fiát tartja ölében.

Ha Jézus később feltámadt is, ebben a pillanatban igazán halott, és arcára van írva a kereszten kiállott szenvedés. De csak Mária érzését fejezheti ki. Amit Jézus érez anyja iránt, annak ennek a szobron nincs helye. Jézus élettelen, teljesen passzív lesz. Minden emberi vonatkozás Máriába sűrűsödik, és ez így van jól.“

Számomra nagyon érdekes élmény volt a március 24-én megszervezett, a Kolping Család és a tágabb közösség számára meghirdetett lelkinap. Húszan gyűltünk össze, a Kolping teremben, korosztály szerint valahol a harminc alatt és a hetven fölötti szórásban, és mintha a résztvevők egy egész egyházközösség keresztmetszetét alkották volna: a gyermekáldást váró fiatal házaspárok, középkorú, idősebb és még idősebb házaspárok együtt; egyedülálló és benyomásom szerint egyáltalán nem magányos hölgyek; már nem házasságban élő asszonyok és özvegyek; fiatal, a hivatását megtalált, ugyanakkor párja oldalán útját kereső fiatal tanárnő; házasságban élő, gyermekeiket nevelő feleségek és anyák. Forгатókönyvvel, időre leosztott programpontokkal készültem a lelkinapra, amelyek javaslatként el is hangzottak a nap kezdetén. Ugyanakkor ott lappangott bennem a kérdés: mi lesz ebből? Hogyan lehet majd mozgásba lendíteni ezt a programot úgy, hogy távozáskor öröm legyen a szívekben, sőt ha lehet, egy kicsit átmozgatott, megtornáztatott, jólesően megmasszírozott lélek?

Csak néhány részletre térek ki. Már a bemutatkozás két és fél órát tartott, a tervezett félóra-negyven perc helyett (már szándék szerint is többre volt hivatva, mint egy egyszerű név bemondása), anélkül, hogy valaki is erőltette volna ezt. Igaz az is, hogy nem is fojtottuk egymásba a szót, ellenben számomra az egyik nagy élménye volt a napnak, hogy meghallgattuk egymást és a megosztott gondolatokat. Volt idő és volt lehetőség erre. Saját magunk életét néhány kérdés által átgondolni, megosztani azt amit lehet, szembesülni a közben bennem tornyosuló érzésekkel, megtapasztalni azt, hogy nem történhet semmi rossz, ha éppen úgy jön, hogy ezek megnyilvánulnak arcomon, hanglejtésem, könnyeim, kivételesen mondataimban. Nem kezdünk el egymásnak tanácsokat és életvezetési tanácsokat adni, mégis voltak egymásba kapcsolódó gondolatok, alkalomadtán a bemutatkozót megerősítő visszajelzések.

Finom, Matild és Márta álta főzött ebédből ebéd várt a Merk Mihály teremben (ők közben csöndben tevékenykedtek a konyhában; a másnapi közös, nagybőjtű ebédet készítették elő), - én legalábbis ezt láttam a szemeken...

Aztán két mese között csend következett és egyéni munka – elgondolás szerint ez volt a még mélyebbre evezés ideje, amelyet újból beszélgetés követett. Tulajdonképpen nem is követett, hanem azt mondom, hogy átszötte az egész napot a komolyabb beszélgetés, a vidám beszélgetések és az ezt követő nevetés, a nyugodt jelenlét. A csend is, hiszen gondolatban jártuk végig Jézussal a keresztutat úgy, hogy arcát magunk elé képeltük, ott voltunk vele, láttuk az ütések, a szenvedés, megaláztatás és az elhagyatottság különböző momentumait.

Mit vihettünk magunkkal haza? Ezt mindenki maga tudja. Remélem, hogy a gondolatot, - a csöndben megszülető és a mások élettörténete által bennem visszatükröződő gondolatot, a saját magamra és életemre vonatkozó megerősítő gondolatot. Amelyre – mondjuk mi - oly sokszor nincs lehetőség. És alkalom? Olvassunk bele Márai Sándor Naplójába: „Az ember nemcsak ásóval és kapával szelidít meg egy tájat, hanem azzal is, amit ásás és kapálás közben gondol.”

Mares Sándor

Következő lapszámunk 2012 pünkösdjén jelenik meg. Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves Olvasónknak!